

Elke tweede donderdag

in juni zal ik hier, zolang het kan in deze tuin van bezinning aanwezig zijn.

Dat ik juist nu, in deze rare tijd met alle maatregelen werd uitgenodigd hier vandaag op deze plaats te staan, en mijn verhaal mag doen maakt het voor mij nog specialer.

Hiervoor wil ik mijn dank uitspreken aan iedereen die dit elk jaar, en ook nu mogelijk hebben gemaakt.

31 december 2016

's middags spreken we Mario op een verjaardag, hij praat net zo enthousiast als altijd over zijn dagelijkse werk en de naderende jaarwisseling.

Dit zou de laatste keer zijn dat we Mario konden spreken.

1 januari 4 minuten over 12 in de nacht, we krijgen een whatsapp berichtje van Mario "allemaal gelukkig nieuwjaar gewenst, het is erg druk, hebben mensen tekort dus allemaal tot morgen", hij stuurt er nog een selfie bij met veiligheidsbril en veel drukte op de achtergrond.

Ik stuur een berichtje terug, "kijk uit" ik heb er een naar onderbuik gevoel over en als ik over de macht had beschikt had ik hem daar direct weggehaald.

We gaan die nacht niet zo laat naar bed als andere jaren, we drinken ook zo goed als geen alcohol in tegenstelling tot andere jaren.

1 januari even voor 3 uur gaat de telefoon, je verwacht nog een wens voor het nieuwe jaar van een kennis of familielid.

Het was het bericht dat Mario een ongeluk had gekregen, naar het ziekenhuis was overgebracht en dat er een politie auto komt om ons op te halen.

Verder nog geen bijzonderheden.

Na een helse rit over de A 12 werden we direct bij binnenkomst in het ziekenhuis geïnformeerd.

Aangereden door een auto, hersenletsel diverse botbreuken en hij werd op dat moment geopereerd.

Onze wereld stort in, hoe, wat, waar blijft Mario?

Ergens in de nacht is de operatie klaar en blijkt vooral het hersenletsel erger te zijn als verwacht.

Op 9 januari komt Mario te overlijden en op 19 januari 2017 begraven.

De uitvaart was indrukwekkend, we hadden gekozen voor een uitvaart met volledige corps eer, de ondersteuning vanuit de eenheid was overweldigend, de erehaag van alle politie en brandweer collega's die aanwezig waren raakte ons diep.

De ruimte die wij als familie kregen in persoonlijke herinnering en muziekkus maakte het ondanks alle protocollen toch ons eigen afscheid van Onze Mario.

Dat brengt ons hier in deze tuin bijeen, met zoveel, te veel, lotgenoten die hier vandaag niet aanwezig mogen zijn.

Maar daardoor ontstaat er ook een gemeenschap, een stukje familie die je bij normale omstandigheden, 1 keer per jaar tegenkomt, hier waar een half woord genoeg is en waar een ieder je direct begrijpt, herkenning en erkenning van onze gevoelens.

Dat gezegd hebbende brengt mij dat op het volgende, vermoedelijk werd er, en door de bestuurster van de auto, maar ook door Mario niet goed opgelet.

Routine, de scherpte er af.

Ik wil graag tegen alle politiemensen van Nederland zeggen, wees op je hoede, altijd.

Er zijn 2 regels en ik begin met regel 2.

Regel 2 staat voor alles wat je lief is en wat belangrijk voor je is, thuis voor je familie, op het werk voor je collega's.

Regel 1 is ikke ,ikke, ikke, als jij niet goed voor jezelf zorgt, niet zuinig ben op jezelf, dan vervalt regel 2 ook.

Jou overkomt iets, wordt ziek, lichamelijk of psychisch en dan kan je niet meer voor regel 2 zorgen, alles wat je lief hebt!

Pas op jezelf.

Ik spreek de wens uit, dat Mario de laatste is geweest die hier in deze tuin van bezinning is bijgeschreven.